

Hogyan tárja fel az imádság nekünk a Krisztus titkát?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Kolossébeliékhöz írott levele 4. fejezetének a 2.-tól a 4. verséig a következőképpen:

„Az imádkozásban és a hálaadásban legyetek kitartóak és éberek! Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk Krisztus titkát – amely miatt most fogoly is vagyok –, hogy azt úgy hirdethessem, amint szólnom kell róla.”

Mennyei Atyánk: a Te igéd az út, az igazság és az élet.
Nyisd meg előttünk igéd ajtaját! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Mit kér Pál apostol a Kolossébeliéktől? Az előbb hallhattuk: Az imádkozásban legyetek kitartóak – hálaadással. Hogyan is imádkozott a farizeus a templomban? Emlékezhettünk a farizeus imájára Jézus példázatából a Lukács szerinti evangéliumban: „Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: – *imádkozta a farizeus* – rabló, gonosz, parázna – vagy mint ez a vámszedő is.” (Lk 8,11). Mi volt a vámszedő imája? „Istenem! Légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (Lk 8,13) Melyikük is ment haza az üdvösség reményében? A farizeus, aki hálát adott, ahogyan Pál kérte? Nem! A bűnbánatában a mellét verő vámszedő.

„*Na most jól összezavartál bennünket, Péter! Hát már hálát adni sem szabad? Hát hülyeséget kért ez a Pál a Kolossébeliéktől?*” Nem! Pál stílusában fogalmazva: „Távol legyen!” Az a **nagyon nem mindegy, hogy az imádságban és az életünkben miért adunk hálát?** Olyanok vagyunk-e, mint az a kedves, kissé zaklatott hölgy, akivel egy lelkigyakorlaton találkoztam, és ezzel mutatkozott be nekem: „*Én mélyen hívő vagyok, már 1413 misét kifizettem!*” Majdnem kibuggyant belőlem az, hogy: „*Kedves asszonyom, akkor már csak egyetlen egy mise hiányzik az üdvösségéhez: az az egyetlen mise, amelyen majd ezt az 1413 misét meggyónva, nincstelenül és semmire sem büszkén fog részt venni.*” De inkább csak annyit mondtam: „Imádkozni fogok Önért, kedves asszonyom!” És valóban: imádkoztam is a kedves, kissé zaklatott hölgyért néhány napot – kitartóan, ahogyan Pál kérte.

Miért nem üdvözült a hálaadó farizeus? Mert *saját magáért* adott hálát. Mert ítélkezett – noha az ítélet egyedül Isten és Jézus kezében van. Mert felmagasztalta magát – ahogyan mindezt Jézus összefoglalta. Nincsenek üdvösség-jóponatok! Nincs 1413 jótett. **Amikor a múltunkra visszatekintve hálát adunk Istennek, akkor nem azért adunk hálát, amit mi tettünk, hanem azért adunk hálát – amit Isten tett – velünk.** És ehhez elsőként az kell, **hogy hálát adhassunk azért, hogy engedték Istennek, hogy azt tegyen velünk, amit akar.** Azaz éppenhogy nem a tetteinkért mondunk hálát – hanem azért mondunk hálát, amit nem tettünk. Pontosabban: amit *nem mi* tettünk. Azért adunk hálát, ami *tetetődött* velünk. **Azért és annyiban adunk (adhatunk) hálát az életünkért, ahogyan és amennyiben Isten eszközei lehettünk.**

Azonban **nemcsak a múltunkért adhatunk hálát, hanem a jövőnkért is!** Emlékeztek még rá, hogy mit is mondtam két héttel ezelőtt? **Jövőbizonyosságban élhetünk, mert az az út, amelyen megyünk – a Krisztus maga. Ezért a biztos jövőért adhatunk a leginkább hálát mindig, minden nap, életünk minden egyes percében.**

„De Péter! Az imádság nemcsak a hálaadásról szól, hanem kérésekről is! Éppen az üdvözülő vámos volt az, aki nem adott hálát, hanem kért: „Istenem! Légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (Lk 8,13) Az oltár előtti igében hallottuk, hogy Jézus maga mondta: „Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek.” Akkor most hogyan van ez? Éppen az oltár előtti ige e mondatában mondta el Jézus, hogy milyen az a kérés, amelyet az Atya megad nekünk. **Azt az imakérést kapjuk meg, amit Jézus nevében kérünk.** Rendben van: „Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, hogy legyen a jövő héten ötös találatom a lottón! De nem ám a magyar lottón, mert azt épp nemrég húzták ki, hanem az Európai lottón!” Akkor most ez OK, és a jövő héten a Bahamákon lesz az istentisztelet? Nem, kedves testvéreim, a jövő héten nem a Bahamákon lesz az istentisztelet, hanem ugyanitt. **Az, hogy valamit Jézus nevében kérünk, az nem csupán egy szófordulat az imában, hanem az a lélekállapot, amikor olyanná válunk, mint a Krisztus.** „Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20b) – írta Pál apostol a Galatáknak. Ez az a lélekállapot, amikor Jézus nevében kérhetünk valamit. Merthogy **akkor már nem mi kérjük! Hanem a Szentlélek kéri bennünk. A Szentlélek pedig Jézussal és az Atyával egy.** Ahogyan Luther mondta: „A Szentlélek nélkül egyetlen imádságot sem lehet elimádkozni.” Pontosabban: lehetni lehet, de az nem olyan lesz, amelyet az Atya megad nekünk, mert nem a Jézus nevében lesz – hiába mondjuk bele ezeket a szavakat – akkor sem.

Lelkészként sokszor kerülök olyan helyzetbe, hogy valamilyen beszélgetést egy imádsággal kell, hogy lezárjak. Ezek nem kötött, hanem az alkalom által inspirált, szabad imák. A legtöbbször nagy riadalommal kezdek bele az imádságba, mert fogalmam sincs, hogy mit fogok mondani benne. „*Én Uram, én Istenem, hogyan lesz ebből ima??*” De nagyon-nagyon sokszor visszatérő tapasztalásom már az, hogy **az ima elkezdése után elkezdenek kigördülni a számból a szavak. És amikor a befejeztem, akkor – visszatekintve – meg tudom állapítani, hogy ez valami nagyon szép, kerek lett. – De hogy ki mondta??? Arról változatlanul fogalmam sincs. Hogy nem én, csak a szám, az biztos...**

Reménykedjünk ebben, testvéreim! Tud és fog a Szentlélek imádkozni helyettünk. „Így segít a Lélek a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokkoddal.” (Róm 8,26). **Az ilyen ima lesz az éber ima. Nem okvetlenül azért lesz éber ez az ima, mert hajnali vigíliaként mondtuk el, alvás helyett, hanem azért lesz az ilyen imánk éber, mert a Szentlélek ébersége költözött belénk.** Annak a Szentléleknek az ébersége, aki már a teremtés előtt is éberen „lebegett a vizek felett” (1Móz 1,2b).

Figyeljünk fel még egy részletre a mai igeszakaszunk első gondolatában! Pál apostol nem egyes embert, vagy embereket kér imádságra. *Az egész gyülekezetet* kéri arra, hogy imádkozzon. **Együtt. Vegyük észre az együttes ima örömet és erejét.** Vegyük észre ezt az istentiszteleti imákban is, és majd június 1-én a pünkösdi online imakörünkben is.

Gyönyörű az, ahogyan Pál arra kéri a Kolossébeli gyülekezetet, hogy imádkozzon az ige ajtajának megnyílásáért. Merthogy **az imádság és Isten igéje együtt ad igazi erőt. Kevés ima, kevés ige – beteg élet. Kevés ima, sok ige – száraz élet. Sok ima, kevés ige – rajongó élet. Sok ima, sok ige – Teljes élet.** Kedves Testvéreim! Élünk Teljes életet! „Mert aki zörget, annak megnyitják” (Lk 11,10) – mondja Jézus a Lukács szerinti evangéliumban. Milyen szép az, hogy Pál apostol a római börtönben a kivégzésére várva nem a börtönajtó megnyílását, hanem az ige ajtajának a megnyílását kéri – imádságban is. Így lesz tejes ez.

Kedves Testvéreim! **Kérjük mi is az ige ajtajának a megnyílását imádságban, és higgyük el, hogyha az ige ajtaja megnyílik előttünk, akkor minden más olyan ajtó is meg fog előttünk nyílni az életben, amelynek meg kell nyílnia.**

Mi történik akkor, ha megnyílik az ige ajtaja előttünk? Nem kevesebb történik, semmint hogy megmutatkozik nekünk a Krisztus titka. „*Hát Péter, ez már a felolvasott igeszakaszban is elég bizarr volt. Csak nem valamiféle benső szeánszokat tervezel a gyülekezet néhány tagjának, ahol beavatást nyernek valamiféle misztériumba? – kérdezhetné valaki. – Én is mehetek? – kérdezhetné valaki más.*” Csalódást fogok okozni nektek: semmilyen misztérium-beavatási liturgia nem lesz. Noha a titok szó az eredeti görög szövegben valóban misztérium, de Pál apostol – mint ahogyan csaknem minden levelében – ebben a levelében különösen nagy erővel harcol a gnosztikus felfogás ellen, amelyben benső, még bensőbb (és még annál is bensőbb...) titokba lettek beavatva. Beavatni a Szentlélek avat be bennünket – Ő pedig személyválogatás nélkül avat be mindenkit, *aki hisz*. **Pál egyszerű szavakkal kimondja ugyanebben a levelében, hogy mi a Krisztus titka: „Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.”** (Kol 1,27b). A Krisztus titka tehát az, kedves testvéreim, hogy **Jézus Krisztus él: feltámadt.** *Itt él közöttünk, itt él benned, benned, benned és bennem.* A bennünk élő Krisztus az a jövőbizonyosságunk, amelyről beszéltem az igehirdetés elején. **A Krisztus titka: a mi vele való örök életünk.** A Krisztus titka: az evangélium, a jó hír lényege.

Az evangéliumot, a jó hírt pedig hirdetni kell – mert hirdetni muszáj. A feltámadás, a húsvét öröme, a jövőnk gyönyörűsége olyan nagy öröm, amelyet *magunkba zárni nem lehet.* Ahogyan Ady írja a „Misztérium” című versében: „*Nagy éjeken szeretnék szólni: Nem, nem bírok tovább bilincset, Nem, nem bírok tovább titkolni Ennyi világot, ennyi kincset...*” **Azért** nyílt meg az ige ajtaja előttünk, **hogy „szólhassuk a Krisztus titkát”** (Kol 4,3b) – fogalmaz a mai igeszakaszunk. Vagy ahogyan Hamvas Béla írta: „*Csak azt az üdvöt nyerhetem el, aminek az eléréséhez mást hozzá akarok segíteni.*”

Kedves Testvéreim! **Megértettük-e, hogy hogyan tárja fel az imádság nekünk a Krisztus titkát? Úgy, hogy az imádság beemel minket a velünk élő Krisztusba, és megmutatja nekünk az örök élet reménységét.**

Mennyei Atyánk, Megváltó Krisztusunk, Szentlélek Úristen! Kérjük, hogy adjátok meg nekünk a Veletek való közösség örömét és erejét imádságainkban. Kérjük, hogy tegyetek bizonyossá bennünket abban, hogy *lehet a mi életünk egy szüntelen imádság*, amely beemel minket a Ti szeretetkapcsolatotokba, és az örök élet reménységét adja nekünk most – és mindörökké. Áldott az Isten, aki nem vetette meg imádságunkat, és kegyelmét sem vonta meg tőlünk. Ámen.